

Arrest

nr. 229 990 van 9 december 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2018.

Gelet op het arrest nr. 219 403 van 2 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ACHAOUI, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Venezolaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 29 oktober 1991 te Ciudad Bolivar, gelegen in de staat Bolivar. U heeft steeds in uw geboortestad gewoond samen met uw familie. Uw vader werkte in de mijnen in de buurt van uw geboortestad. Uzelf liep school tot de leeftijd van veertien jaar. Nadien begon u te werken als stylist en kapper.

Tegelijkertijd volgde u verschillende opleidingen tot stylist. Met het geld dat u verdiende kon u uw familie mee ondersteunen. In 2016 nam u deel aan een concours van een Venezolaanse tv zender. Als winnaar van deze wedstrijd mocht u als stylist gaan werken tijdens de uitzending van de verkiezing van 'Miss Venezuela'. U ging ook af en toe periodes naar het buitenland om er als stylist te werken. Zo trok u onder meer naar de Dominicaanse Republiek en Martinique. In 2016 ging u eveneens drie maanden naar Madrid. U keerde telkens terug naar Venezuela na uw periodes in het buitenland. In uw geboortestad nam het geweld en de criminaliteit steeds toe. De aanwezigheid van een lokale bende in uw wijk zorgde voor onveiligheid. Op 20 maart 2018 braken bendeleden in in het huis van uw familie. De bendeleden namen u apart en bedreigden u. Ze gingen er van uit dat u dollars in uw bezit had en wilden weten waar dit geld lag. U gaf niet toe en ontkende dat u buitenlands geld in uw bezit had. De bendeleden namen uiteindelijk andere waardevolle spullen zoals tv en juwelen. Dezelfde dag ging u een klacht neerleggen bij de politie. Die greep echter niet in. Nadien volgden nog enkele dreig telefoons aan uw adres door dezelfde bendeleden. Een week voordat u Venezuela verliet, kwam u een van de bendeleden tegen op straat in uw wijk. Hij bedreigde u nogmaals en maande u aan om hem het buitenlandse geld te bezorgen. Dit was voor u het signaal om uw reis naar het buitenland voor te bereiden. U boekte een vliegtuigticket naar Spanje met als doel er internationale bescherming aan te vragen. Op 6 juni 2018 nam u het vliegtuig vanuit Venezuela. Na een tussenstop in de Dominicaanse Republiek kwam u op 7 juni 2018 aan in Brussel waar men u tegenhield omdat u niet over de nodige documenten beschikte waardoor uw reismotief onduidelijk werd geacht. Men bracht u over naar het gesloten centrum 'Caricole' waar u een maand verbleef. U vroeg uiteindelijk internationale bescherming aan bij de Belgische bevoegde instanties op 7 juni 2018, de dag dat u werd tegengehouden op de luchthaven in Brussel.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van het attest betreffende neergelegde politieklacht (dd. 20 maart 2018), twee getuigschriften van gevolgde opleidingen in Venezuela, uw 'carta de residencia', enkele foto's ter ondersteuning van uw beroepsactiviteiten als stylist, enkele foto's van bendeleden uit uw wijk en stad in Venezuela, en tot slot enkele foto's van uw kamer en huis in Venezuela (ten bewijze van de gepleegde inbraak in uw woning op 20 maart 2018).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht omdat u zich niet meer veilig voelde in uw land van herkomst na een inbraak in de woning van uw familie door een lokale bende die u bedreigde omdat men u ervan verdacht in het bezit te zijn van buitenlands geld. Na de inbraak zou u nog enkele malen bedreigd zijn door diezelfde bendeleden waarop u uiteindelijk besloot het land te verlaten (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 6 augustus 2018, p. 15). Volgende opmerkingen dienen echter gemaakt te worden bij het door u naar voren gebrachte asielaanspraak. Zo haalt u een overval in uw ouderlijke woning, op 20 maart 2018, aan als reden van uw vlucht uit uw land van herkomst (samen met enkele bedreigingen nadien door dezelfde daders). Dit door u aangehaald vluchtmotief betreft echter een feit(en) van gemeenrechtelijke aard, en heeft geen betrekking op één van de criteria van de Geneefse conventie (ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep, politieke overtuiging). De overval of inbraak in uw ouderlijke woning in Ciudad Bolivar wordt op zich niet in twijfel getrokken, maar het CGVS oordeelt dat een dergelijk feit van gemeenrechtelijk aard niet voldoet om de vluchtelingenstatus toe te kennen. Bovendien kunnen de volgende bemerkingen gemaakt worden bij de gevolgen van de gepleegde inbraak in uw woning voor uw persoon. U beweert met name dat u meermaals bedreigd werd in de maanden na de gepleegde overval en dat u vreest ontvoerd te worden door de daders van de overval – leden van een plaatselijke bende.

Hierbij kan ten eerste de bemerking gemaakt worden dat u in de maanden na de overval op de woning van uw gezin niet het slachtoffer bent geworden van een ontvoering waardoor de vraag gesteld kan worden waarom dit wel het geval zou zijn in de toekomst. U geeft onder meer aan de leden van de bende na de overval niet meer jullie woning zijn teruggekeerd maar dat u een week voor uw vertrek uit het land toevallig één van de leden op straat tegen kwam die u vervolgens bedreigd heeft (zie notities persoonlijk onderhoud, p.18). **Zoals gezegd is het door u aangehaalde vluchtmotief vreemd aan de Geneefse Conventie aangezien het een feit van gemeenrechtelijke aard is – een inbraak in de woning van uw familie.** Bovendien kan u de persoonlijke bedreigingen die na de inbraak zouden zijn gevolgd op geen enkele manier staven – niet aan de hand van overtuigende verklaringen, noch aan de hand van enig (begin van) materieel bewijs. U geeft tot slot aan nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten, noch politiek actief te zijn geweest in uw land van herkomst, noch deelgenomen te hebben aan enige protesten of manifestaties (zie notities persoonlijk onderhoud, p.20).

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “**reëel risico**” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip **reëel risico** wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precarie omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie **ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard** die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart immers zelf dat u in Venezuela geen financiële problemen kende, dat u geld verdiende via uw job als stylist aangezien u een gekend stylist was in de stad waar u woonde (zie notities persoonlijk onderhoud, p.10-11). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat het gros van het geweld dat in Venezuela plaatsvindt er de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Niettegenstaande sommige gewapende groeperingen, zoals de guerrillabewegingen uit Colombia, de Bolivarian Liberation Forces en de stedelijke colectivos, hun criminele activiteiten combineren met een politiek discours ter ondersteuning van het Chávez project, is economische verrijking het primaire doel van de in Venezuela gepleegde misdaden. Het merendeel van het geweld in Venezuela is bijgevolg niet zuiver conflictgerelateerd en doorgaans doelgericht van aard.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld er wijdverspreid is, doch benadrukt dat dit geweld niet kadert in een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

Een kopie van het attest betreffende de door u neergelegde politieklacht (dd. 20 maart 2018) vormt slechts een aanwijzing van de in uw woning uitgevoerde inbraak. Deze inbraak wordt zoals gezegd echter niet in twijfel getrokken. Ook de foto's van uw kamer en huis in Venezuela (ten bewijze van de gepleegde inbraak in uw woning op 20 maart 2018) wijzigen om dezelfde reden niets aan bovenstaande argumenten. De twee getuigschriften van gevolgde opleidingen in Venezuela, uw 'carta de residencia', enkele foto's ter ondersteuning van uw beroepsactiviteiten als stylist wijzigen niets aan de hierboven aangehaalde bemerkingen. Uw identiteit en uw beroepsactiviteiten staan niet ter discussie. Tot slot legt u nog enkele foto's neer van de beweerd bendeleden die de inbraak in uw woning uitgevoerd zouden hebben, maar deze loutere foto's veranderen evenmin iets aan geformuleerde bedenkingen en vaststellingen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van G n ve in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 oktober 2018 in een eerste en enig middel een schending aan van artikel 3 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en een schending van artikel 48/4,   2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hij geeft een korte theoretische uiteenzetting aangaande artikel 3 van het EVRM en verwijst naar rechtspraak van het EHRM: het arrest "M.S.S. t. België en Griekenland", het arrest "J.K. t. Zweden" en "X t. Zwitserland".

Verzoeker stelt dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren "omwille van de algemene humanitaire situatie, doch tevens omwille van het aanhoudende geweld dat hij te verduren krijgt van de 'collectivos' in zijn wijk". Hij haalt aan dat verweerder erkent dat hij "in het verleden slachtoffer werd van een brutale overval in zijn huis, doch dat dit niet valt onder de criteria van de Geneefse conventie (ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging."

Verzoeker meent dat verweerder "in de mist gaat en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico met zich mee brengt op een schending van artikel 3 van het EVRM." Verzoeker betoogt dat verweerder in het licht van artikel 48/4,   2, b) van de Vreemdelingenwet beide elementen van het relaas van verzoeker diende beoordelen op basis van het reële risico dat deze problemen met zich mee zouden brengen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker voert aan dat verweerder bij de beoordeling van de socio-economische situatie geheel afgaat op de verklaringen van verzoeker en zich omtrent de huidige humanitaire situatie de vraagstelling beperkte tot: " "je kon je familie financieel ondersteunen? ", "hoe gaat het met je ouders?" en "hebben ze het moeilijk financieel te overleven? ". (CGVS, p. 11 , -12)". Verzoeker betoogt dat verweerder nalaat "volgende gegevens, dewelke niet betwist worden, in rekening te brengen: de overval waarbij zeer waardevolle bezittingen, waaronder de televisie en de juwelen van de moeder werden ontnomen (CGVS, p. 16); het gegeven dat vader, noch moeder tewerkgesteld zijn (CGVS, p. 11); het gezin heeft tevens de materiële en financiële last van de zus met mentale problemen te dragen, doch hier werd geen bijkomende informatie over gevraagd (CGVS, p. 13); de werkonzekerheid waarmee verzoeker te

kampen heeft in zijn werk, daar een economische crisis ongetwijfeld minder cliënteel inhoudt voor een stylist.”. Verzoeker merkt op dat verweerder voorts nalaat enige landeninformatie in rekening te brengen bij de beoordeling van de humanitaire situatie. Verzoeker wijst erop dat verweerder echter gehouden is tot *“het in rekening brengen van de relevante en actuele landeninformatie bij het beoordelen van een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM”* en dat dit voortvloeit uit *“de rechtspraak van het EHRM dat eerder reeds werd aangehaald, doch tevens uit het artikel 10 van de procedurerichtlijn 2013/32/EU.”*.

Verzoeker verwijst naar volgende landeninformatie en nieuwsartikelen: Human Rights Watch *“World Report 2018 – Venezuela”* van 18 januari 2018; Amnesty International *“Amnesty International Report 2017/18 – Venezuela”* van 22 februari 2018; Inter-American commission on Human Rights *“Resolution 2/18 : Forced Migration of Venezuelans”* van 2 maart 2018; International Crisis Group (ICG) *“Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict”* van 3 mei 2018; Office of the High Commissioner of Human Rights *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”*, van juni 2018; Amnesty International *“Urgent measures : Venezuelans need international protection”* van 3 september 2018; ICG - International Crisis Group *“How to Respond to Venezuela's Humanitarian Emergency”* van 25 september 2018; UNDispatch *“The crisis in Venezuela is in desperate need of international attention”*, van 6 juni 2018; The Guardian *“Life 's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent”* van 25 juli 2018; Reuters *“Hospital scrap surgeries, Venezuelans forgo showers as tops run dry”* van 15 augustus 2018; CNBC *“Venezuela 's massive currency devaluation is a 'scam ' - and does 'nothing' to ease its economic crisis, analysts say”* van 20 augustus 2018; VRT *“Er rot iets in de staat Venezuela : 5 antwoorden over de huidige crisis”* van 22 augustus 2018; Refugees Deeply, Luisa Feline Freier *“Why Latin America should recognize Venezuelans as refugees”* van 28 september 2018.

Verzoeker betoogt dat hieruit blijkt dat de huidige humanitaire situatie bijzonder volatiel en ernstig is. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst *“ongeacht de financiële middelen die hij zou hebben volgens verwerende partij, niet in staat [zal] zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien, daar deze simpelweg niet aanwezig zijn”*. Hij geeft aan dat hij niet in de mogelijkheid zal zijn een deugdelijke tewerkstelling te vinden in zijn specialiteit, daar dit geenszins een prioriteit is in een land waar 90% van de bevolking onder de armoedegrens leeft. Hij wijst erop dat *“dit overigens ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker, waarin hij duidelijk stelt regelmatig een langere periode in het buitenland te werken om voldoende financiële middelen bij een te krijgen”* en dat *“de vader en de moeder van verzoeker niet langer tewerkgesteld zijn en hij een zus heeft met mentale problemen”*.

Verzoeker geeft nog aan dat uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat de overheid van Venezuela geen buitenlandse steun wenst te ontvangen en de humanitaire crisis voorstelt als zijnde 'fake news' uit het buitenland en dat een verbetering van de humanitaire situatie in Venezuela binnen een redelijke termijn er derhalve voorlopig niet zit aan te komen.

Voorts stelt verzoeker dat hij zeer doorleefde verklaringen heeft afgelegd aangaande de bedreigingen en dat geen tegenstrijdigheden te bespeuren zijn in zijn relaas. Verzoeker haalt aan dat verwerende partij echter materiële bewijzen verwacht van mondelinge en telefonische bedreigingen en dat dit absurd is en ingaat tegen de rechtspraak van het EHRM (EHRM, van 23 augustus 2016, *“J.K. t. Zweden”*, § 92). Hij voert verder aan dat verweerder volledig voorbijgaat aan de controle van het geweld te Venezuela in het licht van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet (EHRM, van 23 augustus 2016, *“J.K t. Zweden”*, § 80).

Verzoeker benadrukt dat *“hij in het verleden reeds het slachtoffer werd van een brutale overval in zijn huis, hetgeen niet betwist wordt door verwerende partij, en de hierop volgende mondelinge en telefonische bedreigingen”*. Hij verwijst naar *“EHRM, 23 augustus 2016, J.K. t. Zweden, para. 99-102”*.

Verzoeker verwijst tevens naar het rapport van Amnesty International *“This is no way to live : Public Security and Right to life in Venezuela”* van 20 september 2018. Hij voert aan dat hij, zoals reeds eerder aangetoond, een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van blind geweld in Venezuela. Verzoeker stelt dat hij zich ervan bewust is dat *“de huidige situatie in Venezuela heden geen nationaal, dan wel internationaal gewapend conflict betreft zoals voorgeschreven in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch meent dat deze situatie onderzocht dient te worden onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet”*. Verzoeker stelt dat hij immers niet in de mogelijkheid is bescherming te verkrijgen van de Venezolaanse autoriteiten.

In hoofdorde wordt gevraagd *“de betwiste beslissing van het Commissariaat-generaal dd. 13/09/2018 te hervormen en aldus verzoeker in hoofdorde de hoedanigheid van vluchteling in de zin van art. 1 A, lid 2 van de Conventie van Genève toe te kennen. In ondergeschikte orde verzoeker de subsidiaire bescherming te willen toekennen. In uiterst geschikte orde vraagt verzoeker een annulatie van de bestreden beslissing met een verwijzing naar het CGVS teneinde bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.”*.

2.2. Stukken

Bij aanvullende nota van 14 juni 2019 voegt verweerder volgende stukken:

- “1) COI Focus Venezuela : situation socio-économique 20 april 2018*
- 2) Venezuela. Situational update and 2019 outlook*
- 3) Venezuela blackout. With the electricity out, I can't get my chemo (29 maart 2019)*
- 4) Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout (11 maart 2019)*
- 5) 10 things you need to know about Venezuela's human rights crisis (18 februari 2019)*
- 6) AI-Venezuela 2017-2018*
- 7) The Darkest Hours. Power Outages Raise the Temperature in Venezuela (18 maart 2019)*
- 8) Venezuela. All you need to know about the crisis in nine charts (4 februari 2019)*
- 9) Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen (22 februari 2019)*
- 10) The Maduro diet: food v. freedom in Venezuela (9 juli 2018)*
- 11) Venezuelans turn to food production amid crisis (28 maart 2019)*
- 12) Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela (25 april 2019)”*.

Bij aanvullende nota van 24 juni 2019 voegt verweerder de COI Focus *“Venezuela: veiligheidssituatie (addendum)”* van 14 juni 2019.

2.3. Over de gegrondheid van het beroep

2.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4.1. De Raad wijst op artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet dat luidt: *“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een verzoek om internationale bescherming.*

Dit verzoek om internationale bescherming wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4”.

2.4.2. Verzoeker voert de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet aan.

Verzoeker verklaart dat hij zijn land is ontvlucht omdat hij zich er niet veilig meer voelde nadat een lokale bende had ingebroken in zijn ouderlijk huis en hem daaropvolgend bedreigde. Verzoeker haalt tevens de algemene humanitaire en veiligheidssituatie aan.

2.4.3. Waar verzoeker de algemene humanitaire situatie in Venezuela aanhaalt, stelt de Raad vast dat dit geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, zijnde ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Om als vluchteling te worden erkend, dient de verzoeker immers aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen.

2.4.4. Verzoeker stelt voorts *“dat hij niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren omwille van de algemene humanitaire situatie, doch tevens omwille van het aanhoudende geweld dat hij te verduren krijgt van de ‘collectivos’ in zijn wijk”*. Verzoeker bevestigt dat de inbraak op zijn ouderlijk huis op 20 maart 2018 *“niet valt onder de criteria van de Geneefse conventie (ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging”*.

2.4.4.1. De commissaris-generaal betwist niet dat er werd ingebroken in verzoekers ouderlijk huis op 20 maart 2018, doch stelt dat de daaropvolgende bedreigingen niet aannemelijk zijn. Los van de of deze feiten kunnen vallen onder artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoeker bij aankomst in België tijdens zijn interview bij de DVZ geen enkele melding maakte noch de overval, noch van de daaropvolgende bedreigingen. Zo antwoordde verzoeker op de vraag om een kort overzicht van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst als volgt: *“Door de onveiligheid en de onmogelijkheid om verder te studeren heb ik in Venezuela geen toekomst. Tevens bestaat er ook geen verdere mogelijkheid om te kunnen werken aldaar.”* (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Ook wanneer verzoeker gevraagd werd naar zijn vrees in zijn land van herkomst en naar wat hij denkt dat er zou kunnen gebeuren ingeval hij terug zou keren, repliceerde verzoeker louter dat hij geen toekomst heeft in Venezuela (vragenlijst CGVS, vraag 3.4). Bovendien bevestigde verzoeker dat hij geen andere problemen had dan degene die hij had uiteengezet (vragenlijst CGVS, vraag 3.7). Verzoeker ontkende dus in het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf het slachtoffer geweest te zijn van een overval dat een dergelijke impact en nasleep had dat hij hiervoor het land verliet.

2.4.4.2. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS wijzigt verzoeker zijn verklaringen en houdt hij een heel ander betoog voor. Zo verklaarde hij dat zijn ouderlijk huis werd overvallen en dat hij nadien bedreigd werd (*“Ze breken in in het huis, ze hielden mijn mijn zus en mijn moeder tegen, ze namen de tv, en andere dingen mee, dingen van waarde, ze hebben de tv genomen (vz toont de foto), en ze namen juwelen van mijn moeder mee, geld, dollars, ze weten dat ik in het buitenland werk, dat ik op een tv channel kom, en met misses werk, en ze bedreigen me, als ik ze geen geld geef, 5000 dollar”*, notities van het persoonlijk onderhoud van 6 augustus 2018 (hierna: notities), p. 8; *“Eerst en vooral omwille van de situatie in mijn huis, hetgeen er gebeurd is, ik was bedreigd door deze bende, die in onze buurt actief is, ze hebben mijn moeder bedreigd, als ze het geld niet geeft, dan zouden ze me ontvoeren, dan zouden ze me kunnen doden, ik was bang dat dingen kunnen gebeuren, zoals er met mijn vriend is gebeurd, dis stylist is, hij is de officiële stylist van miss Venezuela, ze hebben ingebroken en hem gedood, ik kon niet in de buurt blijven, ze stelen, breken in, ik was bang dat ze me zouden kunnen iets aandoen, en daarom besloot ik om het land te verlaten, omwille van het incident in mijn huis, ik moet mijn werk stoppen, na de bedreigingen, ik zag ze in mijn wijk, ze hingen errond, daarom ben ik weggegaan uit het land, omdat mijn leven op het spel staat, en ook dat van mijn familie, ze hebben geen paspoort, zij niet, daarom ben ik weggegaan.”*, notities, p. 15).

2.4.4.3. Terwijl zijn initiële verklaringen omtrent zijn asielmotieven aldus beperkt waren tot het gebrek aan werkgelegenheid en toekomstperspectieven in Venezuela houdt hij tijdens het persoonlijk onderhoud een geheel ander betoog voor waar hij het slachtoffer werd van een overval en bedreigingen. Verzoeker wijzigt zijn vraag om internationale bescherming naarmate de asielprocedure vordert en heeft deze bij het CGVS aangedikt. Dergelijke essentiële wijzigingen die de kern raken van zijn vluchtmotieven, tasten de waarachtigheid van deze toegevoegde feiten aan, minstens de omvang en de impact ervan. Er kan immers niet aangenomen worden dat verzoeker de overval en bedreigingen kon vergeten te vermelden bij de DVZ, indien deze de onmiddellijke aanzet waren van zijn vlucht uit het Venezuela.

Dit klemte te meer gezien verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Spaans en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Meer nog op de vraag of hij iets anders wenst toe te voegen of aanvullingen heeft, antwoordt verzoeker negatief (vragenlijst CGVS, vraag 3.8).

2.4.5. Verzoeker weet deze persoonlijke bedreigingen die volgden op de inbraak evenmin te staven middels overtuigende verklaringen of (begin van) bewijs. Immers het ontvangstbewijs van de politie van de door verzoeker neergelegde klacht van 20 maart 2018 betreft niet enkel een fotokopie, welke geen bewijswaarde heeft nu dergelijke stukken gemakkelijk te fabriceren zijn, wat *in casu* manifest blijkt. Zowel de dag, als de maand en het jaartal werden duidelijk gewijzigd. Aldus kan dergelijk document bovenstaande vaststellingen in verband met de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker geopperde feiten niet herstellen, wel integendeel. De neergelegde foto's, waarmee verzoeker de vermeende inbraak in zijn woning op 20 maart 2018 wil staven, betreffen louter foto's van een kamer en huis in Venezuela waaruit niet kan blijken aan wie dit toebehoort noch dat er gestolen werd. Hetzelfde geldt voor de foto's van de gewapende mannen die verzoeker op Facebook vond. Het is mogelijk dat dit benedeleden betreffen doch verzoeker toont ook hiermee niet aan dat deze personen bij hem ingebroken hebben. De twee getuigschriften van gevolgde opleidingen in Venezuela, verzoekers 'carta de residencia', en enkele foto's ter ondersteuning van verzoekers beroepsactiviteiten als stylist betreffen verzoekers identiteit en beroepsactiviteiten, welke niet ter discussie staan.

2.4.6. In zoverre verzoeker toch zijn problemen met een lokale bende volhoudt – wat de Raad niet aannemelijk acht – houden deze door verzoeker aangehaalde feiten geen verband met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, te weten ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker dit niet betwist, en hij ook niet aanvoert te vrezen in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de Richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoekende partij, opdat zij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

2.5.2. Overeenkomstig het aangevoerde artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) sprak zich als volgt uit over de draagwijdte van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 (dat identiek is aan artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, de omzetting vormt en oordeelde dat, “[h]et in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht [...] deel uit[maakt] van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt.

“[d]e [...] termen “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, betrekking hebben op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

Het Hof vervolgt “[b]ovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd” (Ibid., § 28).

Bij arrest van het HvJ van 18 december 2014 (GK), “M'Bodj t. Belgische Staat”, C-542/13 (§ 32 en § 36) stelt het HvJ dat het toepassingsgebied van artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Zo stelt het Hof dat uit “artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83, volgt duidelijk dat zij alleen van toepassing is op onmenselijke of vernederende behandelingen die een verzoeker in zijn land van herkomst ondergaat. Daaruit volgt dat de Uniewetgever het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft willen beperken tot gevallen waarin de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” (punt 33).

Het HvJ stelt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, sub b) van de Richtlijn 2011/95/EU “moet voortvloeien uit de gedragingen van derden” en dat “de betrokkene in zijn land van herkomst aan die behandelingen wordt onderworpen” door toedoen van de actoren bedoeld in artikel 6 van de Richtlijn 2011/95/EU zoals omgezet in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet:

“a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade”.

“hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst” (punt 35).

In punt 36 vervolgt het Hof: “Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft bijgevolg betrekking op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld” en die zich voordoet in zijn land van oorsprong. De uitlegging van dit begrip vereist dus dat het risico waaraan de verzoeker om internationale bescherming in zijn land wordt blootgesteld, specifiek van aard is. Tevens dient het risico betrekking te hebben “op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), “Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie”, C-465/07, § 32).

2.5.2.1. Waar verzoeker, wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, steunt op dezelfde feiten aangehaald in het administratief dossier en het verzoekschrift en in het kader van artikel 48/3 werden onderzocht, herneemt de Raad dat geen geloof

wordt gehecht aan de door verzoeker aangehaalde overval, noch aan de daaropvolgende bedreigingen. Minstens kan uit verzoekers verklaringen afgeleid worden dat hij in het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkent in het verleden het slachtoffer geweest te zijn van een overval dat een dergelijke impact en nasleep had dat hij hiervoor het land verliet (zie beoordeling *supra*).

De commissaris-generaal heeft dus terecht een onderzoek gevoerd *“naar de redenen voor internationale bescherming onder artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet”* en heeft dan ook *“de humanitaire situatie in Venezuela”* nagegaan zoals ook het verzoekschrift opmerkt. Verzoekende partij *“meent dat verwerende partij hierbij in de mist gaat en dat een terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico met zich mee brengt op een schending van artikel 3 van het EVRM”*.

2.5.2.2. In de mate dat verzoekende partij haar ernstige schade zoals bedoeld bij artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet hoofdzakelijk kadert in de algehele sociale en economische situatie in Venezuela, verwijst zij naar volgende landeninformatie en nieuwsartikelen: Human Rights Watch *“World Report 2018 – Venezuela”* van 18 januari 2018; Amnesty International *“Amnesty International Report 2017/18 – Venezuela”* van 22 februari 2018; Inter-American commission on Human Rights *“Resolution 2/18 : Forced Migration of Venezuelans”* van 2 maart 2018; International Crisis Group (ICG) *“Misery as Strategy: The Human Cost of Conflict”* van 3 mei 2018; Office of the High Commissioner of Human Rights *“Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight”*, van juni 2018; Amnesty International *“Urgent measures : Venezuelans need international protection”* van 3 september 2018; ICG - International Crisis Group *“How to Respond to Venezuela's Humanitarian Emergency”* van 25 september 2018; UNDispatch *“The crisis in Venezuela is in desperate need of international attention”*, van 6 juni 2018; The Guardian *“Life 's a struggle as Venezuela inflation heads for one million per cent”* van 25 juli 2018; Reuters *“Hospital scrap surgeries, Venezuelans forgo showers as tops run dry”* van 15 augustus 2018; CNBC *“Venezuela 's massive currency devaluation is a 'scam ' - and does 'nothing' to ease its economic crisis, analysts say”* van 20 augustus 2018; VRT *“Er rot iets in de staat Venezuela : 5 antwoorden over de huidige crisis”* van 22 augustus 2018; Refugees Deeply, Luisa Feline Freier *“Why Latin America should recognize Venezuelans as refugees”* van 28 september 2018. Verzoeker betoogt dat hieruit blijkt dat de huidige humanitaire situatie bijzonder volatiel en ernstig is. Hij stelt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst *“ongeacht de financiële middelen die hij zou hebben volgens verwerende partij, niet in staat [zal] zijn om in zijn basisbehoeften te voorzien, daar deze simpelweg niet aanwezig zijn”*. Hij geeft aan dat hij niet in de mogelijkheid zal zijn een deugdelijke tewerkstelling te vinden in zijn specialiteit, daar dit geenszins een prioriteit is in een land waar 90% van de bevolking onder de armoedegrens leeft. Hij wijst erop dat *“dit overigens ook blijkt uit de verklaringen van verzoeker, waarin hij duidelijk stelt regelmatig een langere periode in het buitenland te werken om voldoende financiële middelen bij een te krijgen”* en dat *“de vader en de moeder van verzoeker niet langer tewerkgesteld zijn en hij een zus heeft met mentale problemen”*.

De Raad stelt vast dat de strekking en de toon van de verschillende voorgelegde rapporten en toegevoegde COI (zie ook punt 2.2) in dezelfde lijn ligt. De Raad neemt met beide partijen aan dat de sociaal-economische situatie in het land is geïmplodeerd. De Raad betwist evenmin dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

2.5.2.3. Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4 § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter (eigen onderlijning), en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Voor zover verzoekende partij medische problemen heeft, wat niet kan blijken uit het administratief dossier noch uit het verzoekschrift, dient zij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker blijft aldus bij het louter citeren van algemene informatie.

2.5.2.4. Verzoekende partij haalt aan dat het niveau van het onderwijs achteruitgaat in Venezuela. Nog daargelaten verzoeker niet aantoont hoe dit *in concreto* relevant is, kan de Raad niet inzien hoe dit dient te worden aangemerkt als een *“foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing”* van verzoeker. Verzoekende partij blijft ook op dit punt louter theoretisch.

De Raad benadrukt de vaste rechtspraak van het EHRM dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, *“F.G. e.a. / Sweden”*, §§ 111-112).

In het arrest van het EHRM van 26 augustus 2016, nr. 59166/12, *“J.K. e.a. / Sweden”*, §§ 79-81 bevestigt het Hof deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in *“Saadi v. Italy ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in F.G. v. Sweden ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”*. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten *“are not able to obviate the risk by providing appropriate protection”* (zie EHRM van 17 juli 2008 nr. 25904/07, *“NA. / The United Kingdom”*, § 110; EHRM van 20 januari 2009, nr. 32621/06, *“F.H. v. Sweden”*, § 102; en EHRM van 29 April 1997, nr. 24573/94, *“H.L.R. / France”*, § 40). Het Hof benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het Hof ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 January 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)”*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM van 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, *“Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk”*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM van 4 december 2008, nr. 20113/07, *“Y./Rusland”*, § 79; EHRM van 28 februari 2008, 37201/06, *“Saadi/Italië”*, § 131; EHRM van 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, *“Mamatkulov en Askarov/Turkije”*, § 73; EHRM van 26 april 2005, nr. 53566/99, *“Müslim/Turkije”*, § 68).

Verzoekende partij kan niet stellen dat zij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan zij aantonen dat er omwille van de benarde sociaal-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om haar persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoekende partij stelt evenmin dat zij enigszins afhankelijk is van overheidssteun, of buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, waardoor verzoekende partij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (EHRM van 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”*, § 282-284; EHRM van 11 januari 2007, nr. 1948/04, *“Salah Sheekh / Nederland”*, § 137; EHRM van 21 januari 2011, nr. 30696/09, *“M.S.S. / België en Griekenland”*, § 254).

De Raad neemt aan, zoals hoger en ook in het verzoekschrift aangehaald, dat de ernstige tekortkomingen in het publieke voorzieningen geweld kan meebrengen, temeer gezien civiele groeperingen worden ingeschakeld bij de verdeling van goederen, voedsel en geneesmiddelen. Verzoekende partij was echter wel gehuisvest en leefde niet in armoede. Verzoeker woonde, met uitzondering van zijn buitenlandse verblijven, zijn hele leven in het ouderlijk huis, waar zijn ouders en zus nog steeds verblijven (verklaring DVZ, punten 10, 13A en 17). Ook zijn broers wonen nog in Venezuela (verklaring DVZ, punt 17; notities, p. 12). Verzoeker verklaarde dat zijn broer J. zijn eigen huis heeft en verzoekers ouders financieel ondersteunt (notities, p. 12).

Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij in Venezuela geen financiële problemen kende, dat hij geld verdiende via zijn job als stylist aangezien hij een gekend stylist was in de stad waar hij woonde en dat hij zijn familie financieel kon ondersteunen (notities, p. 10-11). Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat zij, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte en dus terecht een onmenselijke of vernederende behandeling te vreezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in voornoemde rapporten uit het administratief dossier of door verzoekende partij neergelegd, wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekende partij *in concreto* dient aan te tonen dat zij in haar land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat verzoeker betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.5.3. Wat betreft de veiligheidssituatie in Venezuela verwijst verzoeker naar het rapport van Amnesty International *"This is no way to live : Public Security and Right to life in Venezuela"* van 20 september 2018. Hij voert aan dat hij, zoals reeds eerder aangetoond, een reëel risico loopt het slachtoffer te worden van blind geweld in Venezuela. Verzoeker stelt dat hij zich ervan bewust is dat *"de huidige situatie in Venezuela heden geen nationaal, dan wel internationaal gewapend conflict betreft zoals voorgeschreven in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch meent dat deze situatie onderzocht dient te worden onder artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet"*.

De Raad herneemt dat in zoverre geloof zou gehecht worden aan de door verzoeker aangehaalde overval en daaropvolgende bedreigingen – *quod non* – deze hoe dan ook kaderen in de algemene veiligheidssituatie en verzoeker niet aantoonde dat het risico waaraan hij beweert te worden blootgesteld specifiek van aard is. Verzoekers situatie werd aldus wel degelijk onderzocht in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, doch verzoeker toont niet aan dat hij in zijn land van herkomst wordt bedreigd en vervolgd, noch dat er voor hem een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

2.5.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

2.5.4.1. De Raad stelt verder met verzoeker vast dat *"de huidige situatie in Venezuela heden geen nationaal, dan wel internationaal gewapend conflict betreft zoals voorgeschreven in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet"*. Uit de informatie bij het administratief dossier, het verzoekschrift en de aanvullende nota (onder meer COI Focus *"Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)"* van 14 juni 2019 en COI Focus *"Venezuela: Situation Sécuritaire"* van 4 april 2019) kan niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert dit ook niet aan.

2.6. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend negentien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK